

Vraagtekens voor Arendssoog

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Vraagtekens
voor
Arendsoog

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1974

© P. Nowee, 1974

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1044 0 (paperback)

ISBN 978 90 499 1158 4 (hardback)

ISBN 978 90 499 1103 4 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Gekke Doobey

Bob Stanhope, beter bekend onder zijn bijnaam 'Arendsoog', kon de slaap niet vatten. Hij luisterde naar de regelmatige ademhaling van zijn Indiaanse vriend Witte Veder. De Indiaan was diep onder zeil, maar Arendsoog wist dat hij bij het minste of geringste geluid, anders dan de geluiden van de natuur, klaarwakker zou zijn.

Met de tot een prop gemaakte halsdoek veegde hij zijn voorhoofd af. Hoewel de zon al uren onder was, was er geen enkele verkoeling gekomen. Integendeel, in de absolute windstilte lag de hitte als een zware wollen deken over de vallei. Er was geen zuchtje wind om de kruinen van de bomen te beroeren en de takken met hun verschrompelde bladeren bogen diep door naar de uitgedroogde, gebarsten aarde.

Een paar koeien van de dorstige kudde loeiden klagend. De hoefslag van het paard van een van de bewakers kwam langzaam naderbij en verwijderde zich toen weer. Arendsoog hoorde de man de hitte verwensen. Een nieuwsgierig nachtdier schoot tussen de slapende cowboys door en verdween in het dorre gras onder de bomen. Met een diepe zucht kwam Arendsoog half overeind en pakte zijn tabakszak. Iedere beweging was bij deze hitte te veel en joeg het zweet uit de poriën. Terwijl hij een sigaret draaide liet hij zijn gedachten de vrije loop.

Had hij wel naar Witte Veder moeten luisteren, toen deze hem verzekerde, dat er spoedig regen zou komen? Of had hij meer waarde moeten hechten aan de verhalen van de ranchers die zij de afgelopen week ontmoet hadden? Verhalen over een uitzichtloze, maandenlange droogte... Verhalen over drooggevallen beken en rivieren, over opgedroogde waterputten, over verschroeide weiden en uitgemergeld vee... Waarop baseerde Witte Veder zijn bewering, dat er gauw een einde zou komen aan deze kurkdroke periode? Arendsoog betrapte zich erop, dat hij voor het eerst in jaren aan zijn vriend twijfelde. Onwillekeurig schudde hij het hoofd. Het had eigenlijk geen enkele zin om te piekeren om de doodeenvoudige reden, dat hij geen enkele keus had.

Volgens het contract, dat hij getekend had, moest hij zijn kudde

vóór de tiende van deze maand in Bayswater Junction afgeleverd hebben. Het was vandaag al de vijfde en dat betekende, dat hem nog maar vier dagen restten. De route die zij tot nu toe gevolgd hadden, was de kortste en het was nog maar de vraag of zij op tijd in Bayswater Junction zouden zijn. Overdag was er nauwelijks beweging in de kudde te krijgen en de bestuurders hadden hun handen vol om te voorkomen dat koeien, op zoek naar water, zouden afdwalen. Misschien zou het zelfs nodig zijn één of twee nachten door te rijden, bedacht Arendsoog.

Hij likte aan het vloeitje en rolde de sigaret dicht. Hij streek een lucifer aan en hoewel hij echt niet bang hoefde te zijn dat de vlam zou uitwaaien, beschermde hij het vuur met zijn hand. Arendsoog nam een trekje en blies de rook, in gedachten verzonken, voor zich uit. Omdat er geen enkele beweging in de lucht was, verspreidde de rook zich niet, maar rolde traag over de grond.

Met een schok ontwaakte Witte Veder. Gealarmeerd door de lichte brandlucht snoof hij een paar maal diep. Toen zag hij Arendsoog in het schemerdonker.

‘Sorry, boy,’ verontschuldigde Arendsoog zich. ‘Ik heb er geen seconde aan gedacht, dat je wakker zou worden van de lucht van mijn sigaret.’ Hij maakte aanstalten om de sigaret uit te maken.

‘Dat niet geven,’ antwoordde Witte Veder. ‘Jij roken.’ Hij kroop wat dichterbij Arendsoog toe. ‘Waarom jij niet slapen?’ vroeg hij dan fluisterend om de andere mannen niet te wekken.

‘Ik maak me zorgen, boy,’ antwoordde Arendsoog somber. ‘We komen de laatste dagen niet snel genoeg vooruit. Als de kudde niet gauw water krijgt, voorzie ik grote moeilijkheden...’

Witte Veder gaf geen antwoord, maar wees slechts naar de hemel.

Nu pas viel het Arendsoog op, dat de lucht, die eerder op de avond met sterren bezaaid was geweest, volgelopen was met wolken. Er moest daar, hoog boven hun bivak, een ware storm woeden, want met een razende snelheid joegen de wolken van horizon naar horizon. Verschillende luchtlagen botsten tegen elkaar.

‘Mij denken beter zijn als wij mannen maken wakker,’ opperde Witte Veder. Hij vergat, dat hij slechts luttele minuten geleden zijn best had gedaan om de cowboys níét te wekken!

‘Denk je, dat het al nodig...’ Arendsoog kreeg geen kans om zijn zin af te maken. Een enorme lichtflits, die zich tienvoudig vertakte, scheurde de hemel open. Nauwelijks één seconde was het nog doodstil... Toen klonk een krakende donderslag.

De slapende cowboys schrokken zich wezenloos en schoten over-eind.

Er stak wat wind op en het was alsof er een siddering door de vallei ging. De eerste zware druppels tikten op het bladerdak boven Arendsoog en zijn mannen. De cowboys graaiden hun spullen bij elkaar en renden naar de keukenwagen. Hopelijk zouden hun bezittingen onder de huid droog blijven.

‘Kom op, mannen!’ brulde Arendsoog boven het lawaai van de donder uit. ‘Snel! De kudde is al onrustig...’

De cowboys, die Arendsoog speciaal voor deze drijfbacht in dienst genomen had, mochten dan een stelletje ruwe bonken zijn, daar stond tegenover dat ze niet te beroerd waren om stevig aan te pakken. Natuurlijk klonken er wat verwensingen en krachttermen, maar die waren niet zo kwaad bedoeld. In een oogwenk waren de paarden gezadeld. Arendsoog hoefde geen commando's te geven. Iedereen wist wat hem te doen stond.

De koeien waren door het knetterende onweer en de nu in bakken neergutsende regen zo onrustig geworden, dat er elk ogenblik paniek kon uitbreken. Het leek wel of al het water dat de aarde maandenlang tekort was gekomen, nu in een kwartier tijd uit de hemel omlaag kwam. De uitgemergelde en steenharde grond kon de enorme vloed aanvankelijk niet verwerken en er vormden zich spontaan tientallen beekjes, die kolkend hun weg zochten naar de uitgedroogde bedding van de Mannon River.

Fracties van seconden nadat de mannen opgestegen waren, had niemand meer een droge draad aan zijn lichaam. In het donker werd hun uitzicht door het gordijn van regen beperkt tot slechts enkele meters en de cowboys moesten dan ook voornamelijk op hun gevoel afgaan. Met ruwe, onverstaanbare kreten hielden ze contact met elkaar en lieten weten op welke plaats zij zich bevonden. ‘Laat ze niet afdwalen...! Houdt ze in beweging!’ schreeuwde Arendsoog zo hard hij kon. Hij had zijn trouwe paard, Lightfeet, tegen de heuvels op geleid die de vallei in het oosten afsloten. Door zijn ogen en vooral zijn oren goed te gebruiken probeerde hij zich vanaf zijn hoge post een totaalbeeld van de kudde te vormen. Af en toe werd hij daarbij geholpen door een bliksemschicht, die de vallei gedurende enkele seconden verlichtte. De cowboys hadden de zaak goed onder controle, constateerde hij opgelucht.

De regen was erin geslaagd het keiharde oppervlak van de bodem

murw te slaan. Borrelend en pruttelend zogen de dieper gelegen laggen het water op. De vallei was al gauw één langgerekte modderpoel, waarin de koeien decimeters diep wegzakten. Arendsoog begreep onmiddellijk, dat hierin het grootste gevaar school. Binnen afzienbare tijd zou zich op het laagste punt van de vallei een enorme hoeveelheid water verzameld hebben en het zou onmogelijk zijn om de kudde dan nog in beweging te houden. Hij keek over zijn schouder naar Witte Veder, die vlak achter hem reed en maakte een gebaar met de rechterhand. De Indiaan had geen verdere uitleg nodig. Zoals zo vaak liepen zijn en Arendsoogs gedachten evenwijdig. Hij gaf zijn paard de sporen en reed zo snel als de doorweekte bodem toeliet naar de kop van de kudde.

De cowboys die hier reden, volgden de door Witte Veder geschreeuwde aanwijzingen direct op. Met een paar wilde kreten joegen ze de voorste dieren in de richting van de heuvels. Zoals altijd volgden de andere koeien de leiders van de kudde onmiddellijk.

En nog steeds was het einde van de wolkbreuk niet in zicht. Integendeel, het leek wel of het steeds harder ging regenen. Bij het licht van de bliksem kon Arendsoog zien, dat de Mannon River, die een half uur geleden nog droog gestaan had, nu een brede, kolkende watermassa was.

Er verstreek een uur, twee uur... Ongemerkt waren de heuvels overgegaan in de uitlopers van het Custergebergte. Hoewel het ergste nu toch wel voorbij was, regende het nog altijd. Af en toe was de maan zichtbaar en bescheen met haar gelig licht het spookachtige toneel. Langs de hellingen van de bergen hadden zich spontaan honderden grote en kleinere watervallen gevormd. Samen brachten zij een geluid voort, dat deed denken aan het rommelen van de donder.

Behoedzaam leidde Arendsoog Lightfeet tussen de verspreid liggende rotsblokken door. Hij reed nu aan het hoofd van de kudde, die voorzichtig zijn weg zocht over de glibberige rotsgrond. Witte Veder voegde zich bij hem.

‘Wanneer wij houden halt?’

‘Het lijkt me beter om te wachten tot het licht is,’ antwoordde Arendsoog. ‘Dat kan zo lang niet meer duren.’ Hij keek naar de toppen van de bergen in het oosten, waarachter de hemel inderdaad al wat lichter begon te worden. Toen dwaalde zijn blik naar de vallei, waar de Mannon River inmiddels zo breed geworden was, dat zij wel een meer leek.

‘Ik ben benieuwd hoeveel...’ Arendsoog zweeg, omdat Witte Veder een hand op zijn arm had gelegd.

‘Jij horen roepen?’

Arendsoog spande zijn oren in, maar kon geen andere geluiden opvangen dan de honderden koeiepoten op de harde bodem, de water-vallen en de nog steeds gestaag vallende regen. Hij twijfelde er echter geen moment aan of Witte Veder werkelijk iemand had horen roepen. De oren van de Indiaan waren zo goed getraind, dat hij twee vliegen met elkaar kon horen praten, zoals Ann, Arendsoogs zuster, het eens had uitgedrukt.

‘Daar het zijn weer!’

‘Enig idee waar het vandaan komt, boy?’

Gedecideerd wees de Indiaan recht vooruit.

Arendsoog keerde zich om in het zadel. ‘Neem even over, Hank!’ riep hij naar een van de cowboys. Hank gaf zijn paard de sporen en reed naar de plaats waar Arendsoog en Witte Veder zojuist nog greden hadden. Onze vrienden waren van de kudde afgezwinkt en daalden af in de vallei, die nu veel weg had van een moeras. Ze waren al op enige afstand van de kudde, toen Arendsoog het geluid ook hoorde. Het was duidelijk de noodkreet van een mens...

Help...! Help...!

De paarden zakten tot hun knieën in de modder en het was veel te gevaarlijk om ze tot grotere snelheid aan te zetten. Eén misstap kon de dieren fataal zijn. Een gebroken enkel of been was geen denkbeeldig gevaar. Arendsoog hield Lightfeet in en sprong uit het zadel. De modder spatte hoog op en hij moest steun zoeken bij een van de stijbeugels om niet uit te glijden. Een gewaarschuwd man telt voor twee en Witte Veder steeg dan ook wat voorzichtiger af.

Arendsoog klopte Lightfeet op de hals. ‘Wacht hier, jongen!’ Te voet gingen onze vrienden dan verder. Soppend en glijdend bewogen zij zich in de richting vanwaar zij de kreet om hulp voor het laatst gehoord hadden.

‘Kijk...!’ riep Arendsoog plotseling. ‘Dáár...’ Hij wees naar een verzameling bouwvallige hutten, die waarschijnlijk aan de oever van de Mannon River gestaan had. Nu echter stonden de hutten middenin het water, dat minstens een meter hoog stond.

Help...!

Arendsoog bedacht zich geen seconde. Terwijl het water snel tot zijn middel steeg, waadde hij naar de hutten. Naarmate hij de ne-

derzetting naderde, verwonderde hij zich er steeds meer over dat de hutten – althans één ervan – bewoond waren. Uit de meeste muren waren planken verdwenen; daken waren ingestort en deuren hingen uit hun scharnieren.

Help...!

‘Komen van dáár,’ wist Witte Veder zeker. Hij wees naar een scheef gezakte hut.

Arendsoog duwde een paar planken weg, die als wrakhout rondredren, en liep naar de ingang van de hut. Door de golfslag, die zij veroorzaakten, sloeg een lege whiskyflles bonkend tegen een van de wanden.

‘Hier...!’ klonk een niet meer zo jonge stem.

Arendsoog liet zijn ogen even wennen aan de duisternis in de hut. Toen ontdekte hij ongeveer in het midden van de hut een menselijke figuur, die in een vreemde houding op een rechthoekige plank lag. Hoewel de poten onder water onzichtbaar waren, veronderstelde Arendsoog dat de plank het blad van een tafel was. Waarschijnlijk had de man op de grond liggen slapen en was hij door het stijgende water overvallen. Hij had zijn toevlucht gezocht op de tafel om droog te blijven en hij zou ongetwijfeld rustig hebben kunnen doorslapen als niet een van de wanden van de hut het onder de druk van het water begeven had. De muur was naar binnen gedrukt en was bovenop de man terechtgekomen.

‘Gebeurt er nog wat...?’ mopperde de man, die ongeduldig begon te worden. ‘Trek die muur weg... Mijn benen zitten klem...’

‘Nog even geduld,’ antwoordde Arendsoog, terwijl hij zijn handen verkennend over het tafelblad en langs de houten wand liet gaan. ‘Blijf jij aan deze kant, boy,’ zei hij. Toen ging hij kopje onder en kroop onder de tafel door. Bij het oprichten stootte hij zijn hoofd gevoelig tegen een groot drijvend voorwerp, dat hij van de andere kant van de tafel niet had kunnen zien.

‘Ik tel tot drie,’ zei Arendsoog dan. ‘Mijn vriend en ik drukken de muur dan weg. Trekt u dan zo snel mogelijk uw benen op... Eén... twee... drie...’

Arendsoog en Witte Veder hadden hun schouders tegen de muur gezet en slaagden er inderdaad in hem enkele decimeters op te tillen. Met een zucht van opluchting en van pijn trok de man zijn benen op het tafelblad. Onze vrienden lieten de muur zakken tot hij weer op de rand van de tafel steunde. Opnieuw moest Arendsoog een duik

nemen om aan de andere kant van de tafel te komen. Het modderige water drong zijn neus en oren binnen.

‘Zijn er nog meer mensen in de buurt,’ vroeg hij proestend, toen hij weer naast Witte Veder stond.

‘Nee,’ antwoordde de man kort.

Arendsoog trok de wenkbrauwen op maar zei niets. De man liep nu niet bepaald over van dankbaarheid. ‘Laat mij u helpen...’

‘Ik ben niet invalide!’ hitste de ander, terwijl hij zich van de tafel liet zakken. Op hetzelfde ogenblik verdween hij met een wilde kreet onder water. Arendsoog schoot vooruit en greep de man bij een arm.

‘Misschien is het toch verstandiger als u mij laat helpen,’ zei hij koel, terwijl hij met zijn sterke armen de man boven water hield. ‘Boy! Steun jij onze vriend aan de andere kant.’

De onbekende bromde iets onverstaanbaars, maar liet zich nu gedwee door Arendsoog en Witte Veder de hut uit dragen. Langzaam zochten zij hun weg naar de plaats, waar zij de paarden hadden achtergelaten. Zij waren zo kleddernat, dat het niemand opviel dat het opgehouden was met regenen. Op een groot en enigszins vlak rotsblok lieten zij de man zakken.

‘Zo, laat mij nu eerst eens naar uw benen kijken,’ zei Arendsoog, terwijl hij de modderige slierten haar van zijn voorhoofd veegde.

‘Mijn benen mankeren niets!’ antwoordde de man echter kort. ‘Ze hebben alleen klem gezeten. Als straks de bloedsomloop weer normaal is, tippel ik weer als een kievit!’

Arendsoog nam de onbekende eens op. Hij was bepaald niet moeders mooiste. Zijn grijze haar was erg lang en zijn verweerde gezicht vertoonde een stoppelbaard van dagen. Als hij sprak verspreidde hij een doordringende geur van alcohol. Te oordelen naar zijn paarse neus was hij bepaald niet vies van een borreltje! ‘Sorry, dat ik mij nog niet heb voorgesteld,’ zei Arendsoog dan. ‘Mijn naam is Stanhope en dit is mijn vriend Witte Veder.’

‘Aangenaam,’ antwoordde de ander, maar in zijn stem klonk door, dat het hem geen zier interesseerde. ‘Gekke Doobey!’

‘Gekke...?’ herhaalde Arendsoog, een beetje uit het veld geslagen.

‘Ja, Doobey is de naam, maar iedereen noemt me Gekke Doobey,’ antwoordde de ander laconiek. ‘Daarom kan ik me ook maar beter zo voorstellen.’

Arendsoog keek Witte Veder veelbetekenend aan. ‘Hoor eens, mister... eh... Doobey... Lijkt het u niet verstandiger als u met ons mee-

rijdt naar Bayswater Junction. We zijn hier met een kudde en in de keukenwagen is vast nog wel plaats voor u. Het is misschien verstandig om een dokter naar uw benen...'

'Dokter...? Aan mijn lijf geen dokters, maat! Als ik die schurken hun gang had laten gaan, lag ik nu al onder de groene zoden!'

'O.K., geen dokter dan. Maar een paar dagen rust zouden u geen kwaad doen,' probeerde Arendsoog, tegen beter weten in.

'Rust...! Nu ik eindelijk zo ver ben dat ik weet...' Hij zweeg abrupt, alsof hij zich op een verspreking betrappt had.

'Dat u wàt weet?'

'Niets!' antwoordde Doobey met een snauw. 'Laat me met rust! Ik red me wel...'

'Maar u kunt toch altijd terugkeren,' wierp Arendsoog tegen.

'Laat me met rust, zei ik!' briepte Doobey. Daarna wendde hij zich met een bruusk gebaar af van onze vrienden.

Arendsoog haalde zijn schouders op. 'Zoals u wilt,' zei hij en zonder de man nog een blik waardig te keuren liep hij naar de paarden. 'Ga je mee, boy?' Toen zij opgestegen waren, keken zij nog één keer om. Doobey was echter zeer duidelijk niet van plan van gedachten te veranderen en zat nog steeds met zijn rug naar onze vrienden gekeerd.

'Zou je zo'n kerel niet!' briepte Arendsoog, toen zij buiten gehoorsafstand waren. 'Zulke snuiters zouden het je bijna afleren om iemand die in moeilijkheden zit te helpen!'

'Niet alle mensen zijn Gekke Doobeys!' merkte Witte Veder nuchter op.

Arendsoog voelde zijn woede zakken. Hij keek zijn vriend aan en schoot toen in de lach. 'De hemel zij dank, boy!'

HOOFDSTUK 2

Bayswater Junction

De deur werd opengedaan door een struise negerin, die minstens een hoofd groter was dan Arendsoog.

‘Mijn naam is Stanhope,’ stelde Arendsoog zich voor. ‘Mister Lorning verwacht ons.’

‘Komt u verder,’ zei de vrouw vriendelijk, terwijl ze Arendsoogs hoed aanpakte. ‘En dat moet mister Witte Veder zijn!’

De Indiaan glimlachte. Het woord ‘mister’ voor zijn Indiaanse naam klonk erg komisch.

‘Mag ik u voorgaan? Mister Lorning moest nog even naar de Bank, maar hij kan ieder ogenblik terugkomen.’ Ze hield de deur open naar een zeer grote, luxueus ingerichte kamer. ‘Mister Lorning zei, dat u moest doen alsof u thuis was,’ vervolgde ze, terwijl ze naar een kolosale antieke dekenkist wees, die als bar dienst deed. Arendsoog ontwaarde een hoeveelheid flessen, die in een saloon niet zou misstaan.

‘Mocht u mij nodig hebben... Het bellekoord is daar.’ Ze wees naar een ongeveer tien centimeter breed, met goudstiksel bewerkt lint dat naast de schouw hing. Ze knikte even en verliet het vertrek achteruitlopend.

Toen de deur achter haar in het slot gevallen was, floot Arendsoog zacht tussen de tanden. ‘Ze moeten nodig zeggen, dat er geen droog brood in de veehandel zit,’ zei hij. ‘Moet je die schilderijen zien! Daar hangt voor een kapitaal.’ Hij liep naar het raam, dat uitzicht gaf op de hoofdstraat van Bayswater Junction. De dag liep ten einde en de saloon aan de overkant mocht zich in de belangstelling van heel wat mannen verheugen. Er werd gelachen en gezongen en Arendsoog twijfelde er niet aan of de gangmakers zouden de mannen zijn die de afgelopen weken als drijvers in zijn dienst waren geweest. In afwachting van de definitieve afrekening met mister Lorning, had Arendsoog de drijvers een voorschot gegeven om het stof van weken ‘weg te spoelen’.

‘Wil jij iets drinken, boy?’

Witte Veder schudde het hoofd.

Arendsoog liep naar de 'bar' en schonk een flesje bier uit, dat verrassend koel aanvoelde. Met het glas in de hand keek hij even later weer uit over de hoofdstraat. Hij was blij, dat het karwei erop zat. Niet in het minst tot zijn eigen verbazing waren zij na de wolkbreuk bijzonder snel opgeschoten en toen hij met de kudde Bayswater Junction bereikte, had hij nog ongeveer zes uur voor de tijdslimiet die in het contract gesteld was, afliep. De mannen van Lorning hadden het werk van de drijvers overgenomen en als alles goed was, bevond de kudde zich op dit moment al per trein onderweg naar de westkust.

Witte Veder was zwiĳgend naast hem komen staan. De stilte in de kamer werd verbroken door de grote staande klok, die galmend zeven slagen liet horen.

'Lorning houdt het uit...' mompelde Arendsoog.

'Als jij praten over duivel...' zei Witt Veder en hij wees naar de slanke, nog jonge man die met lenige pas hun richting uitkwam. Het grijze kostuum dat hij droeg, zat hem als gegoten. En als voorbijgangers hem groetten, nam hij met een elegant gebaar zijn eveneens grijze hoed af.

'Mij denken hij zijn zeer erg veel verliefd,' meende Witte Veder.

'Niet verliefd... geliefd zul je bedoelen,' schaterde Arendsoog. 'Maar je hebt gelijk. Hij wordt behandeld alsof hij de keizer van China is...' Hij zweeg even. 'Enfin,' ging hij dan verder, 'het is niet zo vreemd als je bedenkt, dat Lorning één van de rijkste – misschien wel de rijkste – vrijgezel in deze staat is!'

Lorning had de voordeur bereikt, die, voor hij de knop kon aanraken, openzwaaide. Lag de negerin op de loer achter de deur? 'Dank je, Sarah!' zei Lorning, terwijl hij zijn hoge hoed afgaf. 'Zijn de gasten er al?'

'In de woonkamer, sir.'

'Prima! Wil je dan hiernaast dekken voor drie personen?'

'Dat is al gebeurd, sir. Ik heb aangenomen, dat u het familieservies wilde gebruiken...'

'Sarah, je bent goud waard! Ik zou niet weten wat ik zonder jou zou moeten beginnen!'

De negerin glimlachte.

'Kunnen we over een half uur aan tafel?'

'Ik zal zorgen dat alles dan klaar is, sir.'

Lorning knikte. Hij liep de ruime hal door naar de woonkamer. 'Duizend maal verontschuldigen,' zei hij, terwijl hij de deur open-

deed. 'Het spijt me, dat ik zo laat ben.'

Arendsoog wuifde de verontschuldiging weg. 'We hebben ons de afgelopen dagen meer dan ons lief was moeten haasten. Om de waarheid te zeggen heeft dit half uurtje wachten mij goed gedaan. Ik ben een beetje tot rust gekomen!'

'Mooi zo! Zullen we dan nu eerst maar de zakelijke kant van uw bezoek afwerken? Dan kunnen we daarna aan tafel gaan.'

'Graag!'

Lorning haalde een portefeuille uit zijn binnenzak. Hij telde een stapeltje biljetten van tien dollar uit. 'Dit is het contante geld waar u om vroeg. En hier is een wissel voor de rest van het bedrag. U kunt hem bij iedere Bank in de zuidelijke staten verzilveren.'

'Prima,' zei Arendsoog, terwijl hij het geld natelde. 'Als u het niet erg vindt laat ik u nu een minuut of tien alleen. Ik heb mijn drijvers beloofd, dat ik ze in de saloon zou uitbetalen.'

'Doet u alstublieft alsof u thuis bent. De voordeur staat altijd voor u open! Witte Veder en ik vermaken ons intussen wel!' Arendsoog verliet de kamer en door het raam kon Witte Veder hem de hoofdstraat zien oversteken. Het gejuich dat onder de drijvers opging toen Arendsoog de saloon binnenging, was in de woonkamer van Lornings huis hoorbaar!

Binnen het kwartier was Arendsoog inderdaad weer terug. 'Dat is dat,' zei hij tevreden. Hij borg de wissel die nog steeds op tafel lag, zorgvuldig weg.

Sarah, de dienstbode, klopte zacht op de kamerdeur voor ze hem opende. 'Het eten is opgediend, sir.'

'Dank je wel, Sarah. Ik denk dat onze gasten uitgehongerd zijn.'

Sarah was niet alleen een goede dienstbode, maar ook een uitstekende kokkin! Die conclusie zou men tenminste kunnen trekken uit het feit, dat de schalen die naar de keuken teruggingen tot op de bodem leeg waren! Onder het eten ontpopte Lorning zich als een gezellige prater en bij de soep hadden zij al afgesproken, dat ze elkaar bij de voornaam zouden noemen. Lorning bleek Sidney te heten, wat meestal tot Sid werd afgekort.

'Hebben jullie tussen haakjes niets gemerkt van die wolkbreuk?' vroeg Arendsoog, toen zij zich na het eten tegoed deden aan een donkerbruine kop koffie. 'Het was zulk beestachtig slecht weer, dat het me achteraf verbaasde, dat we maar twee koeien verloren hebben.'

Sid Lorning schudde het hoofd. ‘Er is hier geen druppel gevallen. Toch wisten we, dat er ergens in het zuiden een enorme hoeveelheid regen moest zijn gevallen. De Mannon River, die even ten noorden van Bayswater Junction naar het westen afbuigt, staat al maanden droog. Donderdagochtend bleek er echter plotseling meer dan een halve meter water in te staan. Dat kon alleen maar van de bovenloop van de rivier komen...’ Hij bood Arendsoog een sigaar aan, die echter vriendelijk weigerde. ‘Het moet inderdaad een ware zondvloed daar in het zuiden zijn geweest...’

‘Inderdaad! Twee dagreizen ten noorden van Eppington gebeurde het. Er ligt daar een verlaten nederzetting aan de oever van de Mannon River. Binnen twee uur stonden de hutten daar meer dan een meter onder water. We hebben daar nog een oude man, een zekere Doobey, uit de puree geholpen. Hij zat klem...’

‘Doobey...? Gèkke Doobey? Ongeveer zestig jaar, grijs, chagrijnig en een neus als het uithangbord van een saloon...?’ onderbrak Lorning hem.

‘Je had hem niet beter kunnen typeren!’ schoot Arendsoog in de lach. Ook op Witte Veders anders zo onverstoorbare gezicht verscheen een glimlach. ‘Ik kreeg de indruk, dat hij meende iets bijzonders te hebben ontdekt, want hij weigerde om met ons mee te rijden naar Bayswater Junction. En dat, terwijl het echt geen kwaad kon als er een dokter naar zijn benen keek...’

Sid Lorning scheen de laatste woorden niet te hebben gehoord. ‘Iets bijzonders te hebben ontdekt...’ herhaalde hij zacht voor zichzelf. En hardop ging hij dan verder. ‘Zou die oude baas dan toch de Merling-schat gevonden hebben...?’ Hij schudde het hoofd alsof hij zijn eigen woorden niet geloofde.

‘Merling-schat?’ vroeg Arendsoog nieuwsgierig.

‘Ach, het is maar helemaal de vraag of Merling ooit iets gevonden heeft,’ antwoordde Lorning.

‘Ik hoop niet, dat je het erg vindt als ik het zeg, Sid, maar je praat in raadsels...’

Lorning lachte. ‘Ik vergeet helemaal, dat jullie niet uit deze streek komen. Het is een nogal sterk verhaal, dat in dit deel van de staat de ronde doet. Eerlijk gezegd heb ik er nooit iets van geloofd...’

‘En hebben wij dat geloof aan het wankelen gebracht?’

Lorning maakte een gebaar alsof hij een lastige vlieg wegjoeg. ‘Ik zal jullie vertellen waar het om gaat.’ Hij pauzeerde even en trok in

gedachten aan zijn sigaar. ‘Die nederzetting waar jullie over spraken, heet Golden Promise (Gouden Belofte). Een jaar of vijftien geleden werd daar goud gevonden door een van de cowboys van mijn vader. In die tijd hadden wij namelijk ook nog een grote ranch, ongeveer dertig mijl ten zuiden van Bayswater Junction. Toen Bayswater zijn spoorlijn kreeg, zag mijn vader zaliger onmiddellijk de mogelijkheden die dit zou gaan bieden. Hij verkocht zijn ranch in gedeelten aan zijn burens en vestigde zich hier als veehandelaar.’

‘Je vader was een bijzonder mens,’ zei Arendsoog bewonderend.

‘Zeg dat wel! Maar ik dwaal af... In die tijd, vijftien jaar geleden dus, vond één van mijn vaders mensen goud in de bedding van de Mannon River. Jullie weten ongetwijfeld hoe dat in die tijd ging. Het gerucht ging rond als een lopend vuurtje en binnen twee weken stroomden de gelukzoekers toe. Er werden een paar hutten uit de grond gestampt, maar de meeste goudzoekers bivakkeerden toch in de open lucht. Dat was een vorm van optimisme. Ze hoopten allemaal van de ene dag op de andere schatrijk te worden en waarom zouden ze dan de moeite nemen om een hut te bouwen. Enfin, de rest van het verhaal zal jullie ook wel bekend in de oren klinken. Er werd hier en daar een beetje stofgoud gevonden – meestal nadat er duizenden liters water gezeefd waren – maar daar bleef het bij. De Gouden Belofte bleek een Zwarte Teleurstelling te zijn! De ene goudzoeker na de andere vertrok. De enige die hardnekkig bleef beweren dat er een kapitaal in de grond zat, was die cowboy van mijn vader. Merling heette hij. En eerlijk is eerlijk... hij kwam ook met de bewijzen aan... Als hij mondvoorraad, munitie of nieuw gereedschap nodig had, ging hij naar Chevleton, waar hij prompt met zuiver goud betaalde...’

‘Chevleton?’

‘Een stadje meer naar het westen. Voordat de spoorlijn aangelegd was, was het belangrijker dan Bayswater.’

Arendsoog knik te begrijpend. ‘En wat is er verder van onze goudzoeker geworden?’

‘Het is slecht met hem afgelopen... Bij een van de vele ruzies in het goudzoekerskamp schoot hij een collega neer. Als het nu zelfverdediging was geweest...’

‘Was het dat niet?’

Lorning schudde het hoofd. ‘Hij schoot zijn tegenstander in de rug en dat maakt het wel erg moeilijk om je op zelfverdediging te beroepen. Rechter Wingley – een beruchte figuur in die tijd – kende

dan ook geen pardon. Merling werd ter dood veroordeeld... In zijn cel loofde hij een fabelachtige beloning uit voor degene die hem zou bevrijden. Je begrijpt dat er nogal wat beruchte figuren op dat aanbod afkwamen. Het mocht niet baten. De sheriff van Chevelton had een heel kordon rond de plaatselijke gevangenis gelegd. Vlak voor Merling opgehangen werd, zoals het vonnis luidde, vertelde hij in een soort geheimtaal waar hij het goud verborgen had dat hij gevonden had. Zijn laatste woorden haalden vele kranten en dat veroorzaakte weer een nieuwe golf van gelukzoekers. De jaren verstreken en niemand slaagde erin de geheimzinnige woorden van Merling uit te leggen. Het is nu rustig geworden rond de verborgen schat en slechts af en toe horen we nog van een vreemde vogel, die toch zijn geluk nog eens wil proberen...'

'En zo'n vreemde vogel is Doobey?' begreep Arendsoog.

'Inderdaad! Hij sluit voorlopig de rij. Een half jaar geleden kwam hij in Bayswater Junction opdagen. Niemand weet waar hij vandaan komt. Hij gedroeg zich echter zo vreemd, dat hij er binnen een week in slaagde het bijvoegelijke naamwoord 'gekke' voor zijn naam te krijgen...'

'Denk je, dat Doobey de schat gevonden heeft en dat hij daarom weigerde met ons mee te gaan naar Bayswater Junction?'

'Wacht even... Wacht even...' lachte Sid Lorning. 'Jij zei, dat hij de indruk wekte alsof hij iets bijzonders ontdekt had! Ik kan het bijna niet geloven. Waarom zou die rare snuiter wèl iets ontdekt hebben, terwijl tientallen anderen vóór hem tevergeefs gezocht hebben... Ik herinner me, dat er zelfs een ingenieur met het modernste materieel aan het zoeken is geweest. Nee... ik vermoed, dat ik wel weet wat er aan de hand is. Die gelukszoekers houden zichzelf op de been met de gedachte, dat mórgen de Grote Dag kan zijn. Ze houden zichzelf voortdurend voor de gek.'

Arendsoog knikte instemmend.

'Wat zijn geheime taal van Merling?' vroeg Witte Veder, die zwijgend toegelusterd had, plotseling.

Sid Lorning haalde de schouders op. 'Al sla je me dood... Het heeft iets te maken met "twee armen", maar als je de letterlijke tekst wilt weten, zul je moeten proberen een krant uit die dagen te pakken te krijgen.' Hij haalde een gouden horloge uit de zak van zijn vest, luiserde of het tikte en keek er toen op.

'We houden je toch niet op, hoop ik?' haastte Arendsoog zich.

Lorning glimlachte. Zijn gezicht werd er bijna jongensachtig door. ‘Om de waarheid te zeggen... Ik word om tien uur verwacht in het huis van... eh... miss Emily Charlinton...’

‘Op jouw leeftijd hoef je je niet te schamen als je een afspraak met een jongedame hebt,’ lachte Arendsoog. Hij stond op. ‘We zullen je geen minuut langer tegenhouden.’

Er werden handen geschud en onze vrienden dankten hun gastheer hartelijk voor het geweldige diner.

‘Wanneer zakken jullie weer af naar het zuiden?’ vroeg Sid Lorning, voor hij de buitendeur achter zijn gasten sloot.

‘Overmorgen, denk ik,’ antwoordde Arendsoog. ‘We gunnen ons een dag rust... Bovendien moeten we nog wat inkopen doen. Verder weet ik nog niet wat we met de keukenwagen zullen doen. Nemen we hem mee terug naar huis of proberen we hem hier te verkopen...?’

‘Mocht je tot het laatste besluiten, kom morgen dan maar langs. Dan zal ik zien wat ik voor jullie kan doen.’

‘Heel graag! Alvast bedankt, Sid!’

Sid Lorning keek onze vrienden na, terwijl zij in de inmiddels ingevallen duisternis naar het Palace Hotel aan de overkant van de hoofdstraat liepen.

‘Een aardige knaap, hè?’ zei Arendsoog, toen zij hun hotelkamer bereikt hadden.

‘Zijn zeer erg veel vriendelijke man,’ was Witte Veder het met hem eens.

‘Toch vraag ik me af wat hij gedaan zou hebben als we te laat in Bayswater Junction waren aangekomen,’ mijmerde Arendsoog, terwijl hij zijn laarzen uittrok. ‘Contractueel zou hij dan niets meer met ons te maken hebben gehad... We zouden dan met de kudde hebben moeten leuren om een koper te vinden. Ik ben bang, dat ons dat gauw een dollar per koe zou hebben gescheeld... als het al niet meer is!’

‘Mij denken, dat nu zijn niet belangrijk meer,’ antwoordde Witte Veder.

Arendsoog gaf geen antwoord. Hij was naar het venster gelopen en had een raam geopend. Vanuit de saloon, enkele huizen verderop, klonk nu een uitbundig gezang. Onze vriend kon zich precies voorstellen hoe het daar toeging. Er werd gezongen, gedanst, gehotst, gesprongen, gepokerd en vooral... gedronken! Ongetwijfeld zou een aantal van de drijvers bij het ochtendgloren alweer volkomen blut